

Olv.: Iz 35,4-7a – Jak 2,1-5 – Mk 7,31-37
Egy süketnéma meggyógyítása

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTBESZÉDE

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Sajátos jézusi megnyilatkozással találkozunk ebben a mai evangéliumban. A Megváltó cselekszik! A Megváltó, az ember Megmentője meggyógyít bennünket. Jézus szándéka, hogy az ember újra kapcsolatban legyen Istennel. Hallja, mit mond az Isten és mondja tovább, mit üzen nekünk embereknek. Sajátossá teszi még ezt az elbeszélést az, hogy a pogányok vidékén történik, nem a zsidók közösségében. Jézus ezzel azt fejezi ki, hogy

Isten mindenkihez szól és mindenkinek küldetést ad.

Elmondja, hogy Ő mindenkit szeret.

Ezt az Istentől tanult szeretetet adjuk tovább.

Ennek jegyében tartozunk össze egymással.

Ez nem a hit és nem hit kérdése, ez nem felekezeti kérdés.

Ez az emberi élet kérdése!

Jézus amikor ehhez a beteg emberhez fordul, akkor fölnéz. ***Fölnéz, Istenhez fordul!*** Ezzel azt fejezi ki, hogy minden Istentől származik, minden tőle lesz. Megváltott világról, megváltott emberiségről csak Isten közreműködése által beszélhetünk. A mi korunk legnagyobb problémája, hogy mindent Isten nélkül akar megoldani. Isten nélkül akarja rendezni a világ sorsát, az embereknek egymással való kapcsolatát. Még mindig nem értjük, hogy ez így nem működik. Ez így zsákutca.

***Nem lehet kihagyni az Istent,
mert mi emberek Istenhez tartozunk.***

Sokféleképpen fogalmazták ezt meg. A legszebb: *“Az ember istenarcú lény.”* Ezt az isteni arcunkat nem lehet elveszíteni. Arcunk hitelessége azon múlik, hogy élő-e kapcsolatunk az Istennel. Jézus bármit tesz, mindig az Atyával való kapcsolatára hivatkozik, ezért ő az ember megmentője, mert ebből a bensőséges kapcsolatból él és ebből meríti erejét.

A mai üzenet kapcsán gondolkodjunk el azon:

Az emberek figyelnek-e még az Istenre?

Az emberek hallgatnak-e még az Istenre?

Az emberek úgy beszélnek-e,

hogy valamiképpen az Isten beletartozik az életükbe?

Van-e valamilyen fajta Isten előtti felelősségtudatunk?

Az emberekkel való találkozások nyomán számtalanszor tapasztalja az ember, hogy nagyon sok csodálatos értékes emberi megnyilatkozás van. Igen elmondható, hogy az emberek ebben a mai korban Isten nélkül is felnőttek. Megérlelődött bennük az az értékrend, hogy

egymásért felelősek vagyunk. Csakhogy, ha a mindennapi gyakorlatot nézzük, akkor mintha minden helyzetben cáfolnánk ezt. Tehát a megállapítások szintjén, a kijelentések világában ez tökéletesen működik, de a mindennapjainkban, az egymással való kapcsolatainkban ez már nem igaz. Ez így egy hamis világ. Megismertük az értékeket, ezeket el is ismerjük, de szinte minden megnyilatkozásunkat önös szempontjaink határozzák meg. Ebben az esetben minden értékét veszti: a legnagyobb igazságok is, a legszebb kijelentések is. Gondolkodjunk el!

***Ebben a világban megsüketültek az emberek?
Hallják-e még az Isten szavát?***

Most ne arról beszéljünk, hogy hallgatják-e az igehirdetéseket. Nem nagyon érdekli ez az embereket. Számtalanszor hallani, hogy a templomba járó emberek legnagyobb problémája az, hogy rövid vagy hosszú a prédikáció. Érthetetlen, hogy ez a kérdés! Nem régen olvastam egy könyvet, egy hírnévnek örvendő katolikus lelkipásztor kijelenti, hogy ő nem tanítani akar, ő előadásokat tart. Értjük ezt, de miért állítja így élére a kérdést? Egy pap csak taníthat, különben fecseg, kibeszéli magát, kompenzál.

Halljuk-e az Isten szavát? Itt valamilyen fajta készségről van szó. Süketek vagyunk. A kórházban hallottam, ma az emberek 90 %-a hallássérült. Iszonyú zajban élünk. Még mesterségesen is növeljük ezt a zajt. Megyünk az utcán és ott van az emberek fülében a magnó dugója. Ki tudja, mit hallgatnak. Fölszállnak a villamosra az emberek, köztük igen sokan zsebükben azzal a kazettával. Bele se gondolunk, mi lesz a fülünkkel. De nem ez a legfontosabb, mert az ember testes-lelkes lény. Mi van a lelkünk hallásával? Minden mindennel összefügg.

***Mire hallgat oda az ember, az azért az ember elhatározásán múlik.
A hit hallásból ered!***

Ezek az emberek, akik lelki hallássérültek, kitől kapják az Istent? Templomba nem jönnek. Ilyenfajta műsorokat nem hallgatnak. Néha-néha van ilyen műsor a rádióban, televízióban is. Vannak különböző koncertek. Vannak különböző előadások. Nem mennek. A hit hallásból ered. Csak azok beszélhetnek nekik az Istenről, akik hallják az Isten üzenetét.

Ez a közvetítés roppant egyszerű.

Ez azt jelenti, hogy kilépek a folyosóra a lakásomból
és köszönök annak aki ott elmegy.
Elgondolkodik az ember azon, hogy milyen a magatartása a munkahelyén?
Milyen a magatartása az emberi találkozásoknál?
Ezek mind-mind közvetítési lehetőségek.

De ki szól?

Még nem is azt mondom, hogy úgy szóljunk, ahogy mi a szavakra gondolunk, hanem egyszerűen úgy viselkedjünk, úgy cselekedjünk, hogy az emberek felénk forduljanak. Csak ahhoz tudok beszélni, aki egy pillanatra megáll, amikor találkozik velem.

Korunk nagyon súlyosan beszédhibás. II. János Pál pápa sokat beszélt arról, hogy ma nem annyira tanítókra van szükség, hanem tanúkra. Igen, szóljunk, de gondoljuk át, mit jelent tanúnak lenni? Mit jelent valamiről tanúskodni? **A tanú** azért fontos, mert meg kell szólalnia, az Igazság önmagában néma. Ugyanakkor adott helyzetben a tanúnak el kell

némulnia, el kell hallgatnia, mert az emberek az Igazságnak akarnak hinni és nem a tanúnak. Ez a megnyilatkozásokkal kapcsolatosan fontos.

Miről tanúskodunk?

Átérezzük-e felelősségünket egymásért, az emberekért?

Átérezzük-e azt, hogy az Igazságot tovább kell adni?

Tudjuk, az igazság az Isten, és a földön nincs Igazság!

Ha igazságról beszélünk, akkor Istenre gondolunk. A tanúskodás ezt jelenti, Istenről teszünk tanúbizonyságot, mert ha nem tesszük, akkor eltűnik a világból az Isten. Eltűnik az emberek életéből az Isten. Az embereknek nem ránk van szüksége, hanem az Istenre még akkor is, ha ezt ők nem tudják. A mi feladatunk az, hogy rádöbbszünk őket arra, hogy Istenre van szükségük.

Testvérek!

Beteg világban élünk. A világ megváltatlan. Megváltatlanságában kínlódik, küszködik az ember az idők végezetéig, mert a szívünket kell átalakítani. A szívünkben mélységesen nagy szakadékok vannak. A szívünkben iszonyú viharok tombolnak. Ezt a szívünket bízuk az Istenre. Nagy a felelősségünk, ha igazán keresztények vagyunk. Ha mi lelki érzékenységünkkel, fogékonyságunkkal halljuk az Istent. Meg ne keményítsétek szíveteket, ha szól az Isten! Ne felejtsetek el, hogy felelősek vagyunk egymásért!

Sajátos értékrendje van ennek a világnak. Az értékekkel tisztában van. Az értékeket ismeri, az értékeket föl is mondja, de mindig beleütközik az önzésébe és ezért az értékek nem érvényesülhetnek. Bemutatjuk Istennek ezt a hálaáldozatot. Egy kelyhet hagytak a tolvajok, akik éjszaka kiraboltak bennünket. Lehet, hogy figyelmeztetés csupán arra, hogy nincs is szükség ezekre a kelyhekre, ezekre az eszközökre, egy pohár is elegendő. Az utolsó vacsorán sem volt más, csak egy pohár.

Azt kérem a Testvérektől, gondolkodjunk el azon, mekkora felelőssége van a szülőknek, a tanítóknak, a papoknak, a keresztényeknek. Ha ők nem mondják az igazságot, ha ők nem beszélnek az Istenről, hanem megelégednek azzal, hogy végeredményben olyan jók az emberek és olyan jók a gyerekeink is, akkor amikor felnőnek, mindenhol kikopnak és élük a maguk életét. Ha ezt a felelősséget nem érzik át azok, akiké ez a felelősség, akkor mindenünket elrabolják. Kevesen vagyunk most itt, ez is a süketségünkről meg a némaságunkról beszél. A kevesek felelőssége.

+ A M E N +